

Nuorten Oaasto

Minkä nuorena oppii,
sen vanhana taitaa

Odottamaton vieras

Hämmästyin hiukan, kun eräänä kauniina kesäkuun päivänä tuli asunnolleni henkilö, josta kylän valistuneimpina itseänsä pitävään olin kuullut sanovan itse tietoisin varmuudella, että hän on sosialisti, työväenpuolueen kannattaja ja sitten perään ladottiin parjauksia, joiden he eikö itsekään uskoivat kuuluvan työväenpuolueen kannattajan pyrkimyksiin. — Ollen porvarien pimitäjäin näin ajattelemaan opettamat, eikä elämäkään heille näytä opettavan mitään. Palaan vieraani tuloon. —

Hän tuli kutsuttamattani. Kehotin häntä ystävällisesti istumaan, häntä hetken epäillen ja tutkien katsottuani.

Hän katkaisi äänettömyyden. "Te ihmettellette, että tulen teille, kun olemme niin vieraat, vaan kun minulla on niin vähän tunnetuita tällä paikkakunnalla, niin ajattelen: ellen erehdy suhteenne, olette tekin ystävyttä, oikeaa toveruutta kaipaava ihminen. Siis rohkenin tulla. Puhuen kauttahan tutuiksi tullaan."

Katseensa oli tätä sanoessa tutkiva, sugumielinen kuten väryyttä kärsineen, vaan kuitenkin rohkeaa, hyvää toivovaa, oikeutta puoltava ja terävä. "En voinut hänestä ajatella pahaa ja siksi haastelimme kaikista asioista, kuten ne jotka ovat kauan olleet tuttavat ja aina ymmärtäneet toisiansa oikein..."

En ole koskaan ollut umpimähkään tuomitseva. Siis tuomasin, että ensin tutkitaan ja sitten vasta suhtetaan. Olen jonkun kuulut sanovan: "sano minulle kenen kanssa seurustelet, niin minä sanon sinulle minkälainen sinä olet". — Minä en kaikista ajattele näin, vaan ajattelen: sano minulle miten sinä puhut ja käyttäydät seurapiirissäsi, niin minä sanon sinulle minkälainen sinä olet. Tämän jälkimmäisen määrittelytavan perusteella siis keskustelumme jatkui jokapäiväistä arki-elämää kauemmas. Puhuimme ihanteista, aatteista, kunkin erimielisten ryhmäin joukkopyrkimyksistä ja vieläpä sodasta ja riitaisuuskien syistä, kumpikin oman tajuntamme ja hankkimamme tietojen perusteella. Joskaan emme joka tapauksessa voineet olla samaa mieltä, niin ilman itsepintaisaa ajattelamatonta sanatuloa suorituimme niistä, kumpikin ottaen huomioon syyt ja seuraukset. Opimme ja opettimme kumpikin toistamme. Suuruuden hulluus ja oman itsemme etevämmyyden ja ylpeyden tunne sai väistävää. Tunnustan suoraan, että olisin menettänyt hyvin tyhmästi, jos tutkimatta olisin tuon odottamattoman vieraan käskenyntöistä ja sitten olisin iloisena keittänyt kahvia ajattelun: näin se tekee joka pärjää hyvin ominensa ja jolla on hyvämaineisia varakkaita ystäviä.

Että ette tuomitsisi väärin, suostumistani tuohon odottamattomaan vieraaseen, täydän sanoa, että se, minkä uskoo järjellisestikin tutkittuna, on oikeaa. Ieessä aikanaan puului paljon lähimäisen rakkauden välttämättömyydestä. Lotkut ksvvivät kuka ovat lähimäisimmät? Hän vastasi: Jokainen ihminen! Tunnettu tai tuntematon, ystävä tai vihemies, kuka ikinä apuunne tai

neuvoanne tarvitsee. Siis liian suuri itsearvon tunto, vähäväkisten, sorrettujen sortaminen, ei ole tottuttu rakastavan, oikeuden voittoon tähtäävän ihanne, vaan se on kapitalistien mammonaa jumaloivain, kultaisen vasikan kumartajain ihanne.

Sallitte kai, että vielä palaan tuohon ystäväni? En sano häntä enää: vieras, vaan tervetullut ystävä, sillä olen varma, että hänelle voi uskoa huolensa, toivomuksensa ja kaipauksensa ja hän käsittelee niitä hellävaroin kuten totuuteen pyrkivä ainakin. Jos taas tahdotaan häntä jostain neuvoa, ottaa hän sen ilolla vastaan oppiakseen.

Siis ei pidä odottamatonta vierastakaan kylmästi kodistaan karkottaa, vaan oikeutta vaativain ihmisten olisi kaikkien syvennyttävä ajattelemaan: kuka todella ovat sorrettuita ja väryyttä kärsiväisiä? — Eikö kaikkien maiden työläiset ole juuri niitä? — "Käyköön sinunkin sydämesi läpi miekka, että monen sydämmen ajatukset ilmoitettaiisiin" sanoi minulle jo ensi kerralla se odottamaton vieras.

K. H. K.

ORJAN TARINA

*Kirj. ANNIE RUISSALO.

(Jatkoa edell. numeroon.)

Minut saatettiin hoviin. Tyrmistyin aivan nähdessäni sitä komeutta. En ollut koskaan nähnyt mitään niin komeaa, enkä ollut osannut kuvitellakaan mitään niin kaunista. Siellä oli tohtori, joka tarkasti minut ja sanoi herralle: "Tämä nainen on terve." Sitten minut vietiin toiseen huoneeseen, jossa minulle annettiin puhtaat vaatteet ja käskettiin peseytymään. Minut vietiin sitten erääseen huoneeseen, joka ei ollut niin komea kuin edellisessä, vaan oli sekin palatsimainen sihen suureen yhteiseen huoneeseen verraten, jossa meitä orjia asui kymmeniä. Huoneessa ei ollut muuta kalustoa kuin suuri puusänky, joka sanottiin kuuluvan minun käytettäväkseni. Minulle tuotiin ruokaa, joka oli mielestäni liian herkullista, eikä minua kohdeltu pahasti. Tuntuu kuin korvissani olisi kaikunut lapseni itku ja pyysin päästä häntä ruokkimaan.

"Miten mielehtää? Etkö sitten tiedä mitä varten sinä olet tuotu tänne?"

"En tiedä", vastasin.

"No, tiedä sitten, että sinut on tuotu tänne koiran penkoita imettämään."

Maailma musteni silmissäni kuullessani mitä varten minut oli ryöstetty itkevän lapseni luota. Menetin tajuntani. En tiedä kuinka kauan olin ollut tajuttomana, vaan kun heräsin, imivät koiranpennot rintojani. Vuoteeni ympärillä oli katselijoita, joista toiset tekivät raatelevaa pilkkua minusta. Näin häväistiin orjan äitviden pyhyys.

Vaimo parka ei voinut enää puhua itkultaan ja kun katsoin Ivaniin, itki hänkin noiden kaudeiden aikojen muistoille. Omasa rinnassani tunsin vihan ja tuskan tulena polttavan ja ajattelin: kirottu orjuus, jonka mustat varjot ulottuvat vielä vuosikymmenien taa, vaan kerran tulee koston aika.

Vaimo tyyntyi ja jatkoi: "Päivät kuuluivat alituissa tuskassa ajatellani lastani. En saanut mitään tietoa hänestä. Ivaniille ei edes kerrottu missä olin. Toiset orjat, jotka näkivät, kertoivat hänelle nähneensä voinin raahtaneen minua kartanoon päin. — Koiran penikat lihoivat ja kasvoivat sillä aikaa kun oma lapseni kärsi nälkäkuoleman hirvittävät tuskat. Ihmislapsi ei ollut koiranpenikan arvoisen. Tahdottiin säästää emäkoiraa, ettei se liiaksi rasittuisi. Minkä vanhemmaksi penikat tulivat, sitä enemmän ne minua imivät. Maitoni kuivui ja koirat imivät vertani. — Toivoin, että ne pian imisivät vereni kuiviin, että kärsimykseni loppuisivat. Oli jo suloiesta ajatella, että pian vapautuisin liian raskaasta elämän taakasta. Pentujen silmät alkoivat kiillua kun pääsivät veren makuun: ne ärsivät ja tappelivat saadakseen enemmän verta. Palvelija, joka pentuja hoiti, huomasi tämän ja ilmotti siitä paroonille. Minut erotettiin imettäjän tehtävästä heti. Olin ollut viisi viikkoa hovissa. Kun tulin kotiin, oli lapseni jo kuollut. En voinut enää edes itkeä. Olin kärsinyt — kärsinyt veriset tuskat. Ivan kertoi ruokkineensa lasta samalla ruualla jota hän itse sai, vaan lapsi ei voinut sillä elää. Kahdeksan päivää se vain eli. Samalla tavalla kuolivat toiset kaksi lastamme. — Näin katkera on kertomus elämästäni. Lasteni julma surmaaminen on jättänyt minulle aina verta tihkuvat sydäpahaavat. — Mutta tämä on vain yhden orjan elämätarina ja toisia on yhtä kulkuria ja kulkuria. — Edätkö, vieras. Botriihin linnan raunioista?"

"Olen kuullut niistä puhuttavan", vastasin.

"Niin, olette kuullut puhuttavan niistä jotakin, vaan ette niitä asioita, joita ainoastaan me vanhat orjat voimme kertoa."

"Ettekö kertoisi, tati hyvä?"

"Tästä on Bushinan kirkolle kolme virstaa matkaa. Siitä on linnan raunioille noin virsta matkaa. Sinne ei ole enää erityistä polkua, sillä ihmiset kammovat sitä seutua niin, ettei kukaan juuri kulje siellä. Kesällä voi tarkasti katsoa nähdä vanhat kärrynpyörien jäljet. Luulen, että orjaraukat ovat viimeksi sitä tietä kulkeneet. Ei monikaan tiedä sen seudun julmaa historiaa. Meitä on enään vain neljä vanhaa orjaa täällä; muut ovat juuri kuolleet tai viety eli menneet muualle. Me neljä toverusta vain tiedämme näiden seutujen entisistä ajoista. Sanoin tovereita — niitä me todellakin olemme. Tunnenne toistemme kärsimyksiä jo lapsuudesta asti. — Mutta minunhan piti kertoa Botriihin linnan salaisuudesta. —

Silloin kun suuri keisari Alexander II:n vapautti henkiorjat v. 1881, syntyi ensin hirveä sekasorto orjain keskuudessa. Venäjällä oli noin kaksikymmentäkaksi miljoonaa henkiorjaa. Uskon, että suurin osa heistä ei edes ymmärtänyt vapaus-sanan merkitystä ollenkaan. Heidät oli niin piesty ja rääkitty, ettei heillä ollut järkeä käsittää vapauden merkitystä. Tätä orjain alhaista asemaa käyttivät orjainomistajat hyväkseen ja pitivät orjia samassa asemassa kuin ennenkin. Vanhalla paroonilla Jersoffilla

NORWOOD, MASS.

Tervehdän taas Toverittaren pieniä ja suuria lukijoita.

Ihanneliitto "Onni" vietti ensimmäistä vuosijuhlaansa 4 p. toukok. Ohjelmasta voin mainita ettei se suoritettiin kohtalaiseen reippaasti. Ohjelma numeroita oli meillä itsellämme valmistettuna seuraavasti: ihanneliiton pojilta, kaksi näytökappaletta, laulua ihanneliiton tytöiltä, kovaelma pieniltä lapsilta, runo, kertomus, tervehdyssanat. Juhlapuheen piti mrs Selma Loukola, Fichburgista.

Olimme pyytäneet edeltäpäin ympäristön ihanneliittoja lähettämään edustajia. Omittelukirjeitä oli saapunut Worcesterista ja Gardnerista. Edustajia oli saapunut Peabodystä ja Quincystä. Irene Kanerva Peabodystä, piti puheen ja quincy-läiset suorittivat useampia ohjelmanumeroita. Yleisöä oli kohtalaisesti paljon.

Lasten vanhemmat eivät vielä ymmärrä kuinka tarpeellista lasten kehitys on, kun ottaa huomioon nykyisen tilanteen, jolloin kaikkien pitäisi ajatella työväenluokan kehitystä. Nousevassa polvessahan se on tulevaisuuden toivo. Siksi tahdon muistuttaa lasten vanhemmille, että seuraavalla kerralla kun lapset esiintyvät, olisi kaikkien lasten vanhempien oltava mukana.

Meillä oli työkokous 7 p. toukok. jossa oli iltaman tilitys. Iltamasta oli tuloja \$31.00. Menoja \$4.85 ja puhdas jäännös oli \$26.15, joka luovutettiin osastolle.

Valittiin virkailijat taas tulevalle vuosineljännekselle. Puheenjohtajaksi Albin Lammunen, pöytäkirjuriksi Eino Kaimulainen, rahastonhoitajaksi Helmi Karjalainen, jäsenkirjuriksi Onni Lammunen, äänten laskijaksi Kerttu Bogge, puheenjohtajan apulaiseksi Aimo Anttila, pöytäkirjuriksi Tyyne Mäki.

Ihanneliitto aikoo mennä Quincyyyn vierailemaan jos Quincyyn pikkutoverit saavat haalin alkupuolella kesäkuuta.

Sunnuntaikoulun päättäjäisistä kerron seuraavassa kirjeessä. — Toverudella Naima Altonen.

oli noin neljäsatia orjaa. Kun vapaudenjuhliksiä levitettiin kaikkialle, lakkasivat älykkäimmät työstä eivätkä kuunnelleet orjavoutien käskyjä. Ne orjat, jotka eivät ymmärtäneet olevansa vapautettuja, asettuivat voutien käskystä isäntien puolelle ja niin syntyi hirveä sekasorto. Uppiniskaisia oli vain joitakin täälläkin ja heidät vangittiin ja ajettiin Botriihin linnaa kohti. Vaikka he olivat niin raskaita kahleissa, että hädintäskin jaksivat liikkua, niin he panivat vastaan piiskureille. Vapautumisensa tunne oli tehnyt heistä rohkeita. Moni heistä heittäytyi maahan pitkälleen eikä liikahtanut vaikka kuinka olisi ruoskittu ja moni heistä kuoli ruoskimiseen. He tiesivät varman ja kiduttavan kuoleman odottavan heitä linnassa. Uppiniskaisempia vedettiin hevosilla linnaan. Heitä nostettu vauuihin, vaan laahutettiin hevosilla pitkin maata. Monelta heistä irtautui jäseniä ja jäi tielle.

(Jatk.)